

הוא

ניסה לאנוס את
האלמונה הצעירה
והפשיט אותה



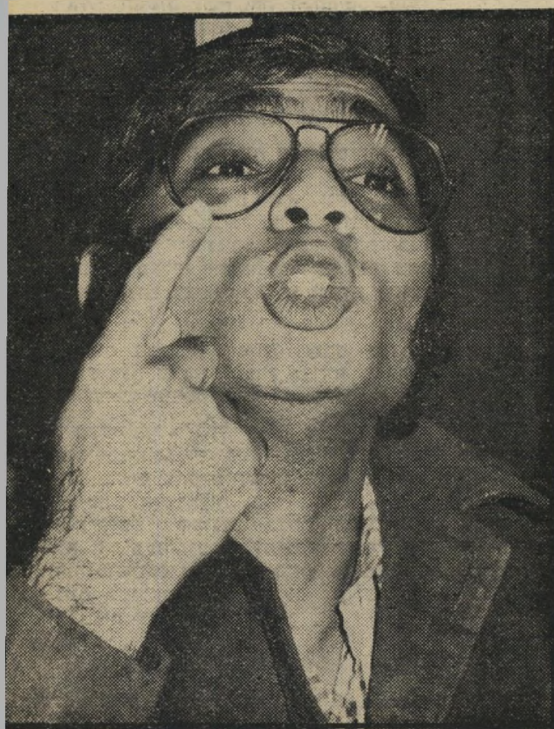
היא

עמדה להיאנס, וכדי
להציל את עצמה
קראה לעזרת החבר



הוא

נזעק לעזרת הנחקפת
ואנס אותה
כדי להצילה מאונס



אברהם מרדכי

אך את הדבר החשוב ביותר להגנתו של אברהם בהר, אמרה סוזאן בהמשך החקירה הנגדית: „אולי נאשם מס' 2 (אברהם בהר), חשב, שאם יקיים אתי יחסי-מין, נאשם מס' 1 (אברהם מרדכי) יפסיק להר- ביץ לי.“

משימה קשה נטל על עצמו עורך-הדין צבי לידסקי, כאשר יצא להגנת לקוחו, אברהם בהר. לידסקי דבק בטענה שבהר בעל את סוזאן, אומנם נגר רצונה, רק כדי להצילה מידיו של אברהם מרדכי. בית-הדישפט התרשם שסוזאן, האלמונה הצעירה, קיימה אורח-חיים חופשי ביותר,

סוזאן אסטרין

אכלו ושתו, כשהנאשם מרדכי שתה כמות של וודקה.

בהר ומרדכי נסעו לבתיהם אחרי הצות, במונית. כשיצאו מהמכונית, בהגיעם לשכר, נה, שמעו צעקות בוקעות מדירתה של סוזאן. בהר עלה לדירה ומצא שם ארבעה חמישה גברים, שהשתטפו במסיבה, זמן קצר אחרי בואו הסתלקו האחרים, ובהר נשאר לבדו עם האשה הצעירה. כשראה אברהם מרדכי שחברו אינו חוזר מדירתה של סוזאן, הלך בעיקבותיו. האשה ביקשה ממנו שיעזוב את הבית, אך הוא היכה אר- תה.

אברהם בהר

כמו במיקרים קודמים, מבחינה סנסואלית, אולי הוא ייחס את התנהגותי לעצבנות שלי, בגלל התנהגותו של הנאשם אברהם מרדכי. אילמלא היה שם הנאשם מרדכי, היינו מקיימים יחסי-מין באופן רגיל ואיי- דיאלי.“

בית-הדישפט הדגיש שכאשר הוא רוצה לבדוק אם נעשה מעשה-אונס, עליו לבחון את העובדות לפי קניי-המידה של הנאשם והמתלוננת. במיקרה זה הוכח שהמתלוננת הייתה חופשיה מאד בהתנהגותה, עם גברים, והוכח שהיא קיימה בעבר יחסי-מין עם אברהם בהר. הוא לא השתמש בכוח נגדה,

לברר את פשר הצעקות שבקעו ממנה.“

שאל בית-הדישפט את המתלוננת: „כיצד אנס אותך בהר למרות ההתנגדות?“

השיב סוזאן: „הייתי כבר במיטה, והייתי עירומה, לא יכולתי לעשות שום דבר. כל מה שיכולתי להגיד זה, לא, לא, לא!“

פחדתי שיהיה רצח בבית, שהנאשם אבי- רהם מרדכי יהרוג אותי. אינני יודעת אם הנאשם מרדכי היכה אותי כדי שבהר יא- נוס אותי.“

בית-הדישפט קבע כי בהר לא השתמש בכוח כאשר בעל את סוזאן, וכל התנג-

האונס מלאנס פטור

ונהגה להתרועע עם גברים שונים בדי- רתה, וכן נהנה לשתות משקאות אלכוהו- ליים בכמויות גדולות. עד-כדי-כך שלעתי- תים נראתה ברחוב כשהיא שתוייה ומת- נדנדת.

היא הכירה את שני הנאשמים מן השכר- נה. אברהם בהר היה אז נשוי ואב לאר- בעה ילדים. סוזאן ואברהם, החלו להיפגש ולקיים יחסי-מין. לפעמים נשאר הידיד ללון בדירתה כל הלילה. היא לא קיימה יחסי-מין קודם-לכן עם הנאשם אברהם מרדכי. רק פעם אחת נסעה איתו לתל- אביב, כדי לקנות שם כלב, אך לא היה ביניהם דבר.

„אמרתי רק
לא, לא, לא!“

ב ליה המיקרה, הוברר, ניפגש בהר עם מרדכי ועם חבר נוסף, והשלושה

בית-הדישפט שוכנע שבהר ניסה להגן על סוזאן, וספג בעצמו מכות מחברו. סוזאן, שספגה מכות גם היא, אושפזה בר- בית-החולים לתקופה של 12 יום. בית- הדישפט סיכם כי הוא מאמין לדבריה של סוזאן שמרדכי גרם לה חבלות המורות בגופה לאחר שתקף אותה.

סניגורו של אברהם מרדכי ניסה לטעון שהנאשם היה שיכור בעת המיקרה, עדי- כד-י-כך שלא ידע את אשר הוא עושה, אך בית הדישפט דחה טענה זו וציין שר- הנאשם היה במלוא כושרו השיכלי. משום כך מצא בית-הדישפט לנכון להרשיע את אברהם מרדכי באשמת גרימת חבלות המו- רות לאשה.

לגבי בהר קבעו השופטים: „הוא לא בא אל סוזאן כדי לאנסה. לא היה לו צורך לאנסה. קרוב לוודאי שגם בליל המיקרה יכול היה בהר לקיים איתה יחסים מיניים, בהסכמתה, לולא הופיע אברהם מרדכי בדירתה. בהר נכנס לדירה של סוזאן כדי

דוּתה למעשה הבעילה, לדבריה, היתה בכך שאמרה, לא, לא, לא!“

אולי חשב
שאני מסכימה!“

לגבי חקנו של בהר, אימץ בית- הדישפט את גירסתה של סוזאן: „הוא לא החזיק לי את הידיים. הוא ידע שאינני רוצה לקיים איתו יחסי-מין, כי אמרתי לו, חוץ מזה שאמרתי לו, לא עשיתי משהו אחר.“

בית-הדישפט ציין, שהוא מייחס מישל רב לדבריה של סוזאן, שאמרה לגבי בהר: „אני אומרת שיכול להיות שהוא חשב, בטעות, שאני מסכימה לקיום יחסי-מין אי- תו.“

גילתה סוזאן לשופטים: „נכון שבמיקרה זה, כאשר קיים איתי מגע מיני, התנהג

אלא אברהם מרדכי הוא זה שהיכה אותה.

„לא פגשתי אשה
דומה לה!“

בית-הדישפט קבע, בסיכום, כי הי- תביעה לא הוכיחה כי בהר בעל את סוזאן נגד רצונה, תוך שימוש בכוח, והור- סיף כי יש גם לציין שסוזאן כלל לא הת- לוננה במישטרה נגד בהר, אלא המישטרה הוועקה על-ידי אחד השכנים ששמעו את הצעקות, שנבעו מהמכות שקיבלה ממרדכי. בית-הדישפט זיכה את אברהם בהר מכל אשמה.

על הנאשם אברהם מרדכי גזר בית- הדישפט שנתיים מאסר, מהן שנה אחת בפועל.

אמר השבוע אברהם בהר: „סוזאן היא אשה יוצאת-מין-הכלל, מימי לא פגשתי אשה דומה לה.“